



**„CSUPA OLYASMIT CSINÁLOK,
AMIRŐL NEM MONDANÉK LE.”**

Krisztina Siófokról „indult”. 16 éves volt, amikor a városban megalakult az ország első kereskedelmi televíziója. Korábban számtalan versmondó versenyen vett már részt, rengeteget szerepelt színpadon. Hívták, hogy dolgozzon náluk.

Krisztina korán bekerült a televíziózás világába.

Azt mondta, az volt a mindent eldöntő pillanat, amikor tizenévesen először ült a kamera előtt, ekkor már tudta, hogy ebben a szakmában szeretne dolgozni. Pécsett, a Bölcsészkaron tanult tovább, miközben az összes Dél-Dunántúli televízióknak és a Magyar Rádió Körzeti Stúdiójának egyszerre dolgozott. Negyedéves egyetemista volt, amikor jelentkezett a Színművészeti Egyetem televíziós műsorvezető–szerkesztő–rendező szakára.

A bölcsészkar ötödik és a színművészeti első évét párhuzamosan végezte. „Azért kezdtem bele ennyi mindenbe, mert úgy gondoltam, ez egyfajta befektetés. Tisztában voltam vele, hogy nagyon sok munkát és időt kell rászánni, hogy az ember egyszer majd azzal foglalkozhasson, amit szeret csinálni.” – nyilatkozta 2005-ben a Sikeres Nők lapjának.

Céltudatos, határozott, következetes személyiség.

Olyan ember, aki az élet minden területén a maximumot szeretné nyújtani. Ugyanakkor szerethető ember, aki a magánéletben éppen úgy tud hatalmasakat nevetni, szórakozni, elkeseredni, mint bárki más.

ugyanúgy tévéműsorokat, dokumentumfilmeket készítek, mint azelőtt, amikor látszódtam. A kirakat-része megvolt, elég volt.

– **Ki volt Önre nagy hatással szakmai pályafutása során?**

– Rengetegen, hiszen 16 éves korom óta ebben a szakmában élek. Nyilván Vitray Tamás leginkább, tőle, mellette tanultam 12 évig, osztályfőnököm volt a Színház- és Filmművészeti Egyetemen, majd tanársegéd lettem mellette, ami tiszteletteljes barátsággá nemesedett mostanra. Ma is kikérem a véleményét. De igazán nehéz helyzetbe hoz, ha fel kell sorolnom mindenkit, akinek része van abban, hogy ma az vagyok, aki... hogy messzebb ne menjünk, mindenképp előtt Andrást is a szakmámnak köszönhetem.

– **Milyen szempontokat vesz figyelembe új projektek elindításakor?**

– Ezt a kérdést nem értem. Az én munkámban minden projekt, minden adás, műsor új, az is, amiből a sokadik évadot készítjük. Nincs két egyforma, így mindig újak a szempontok. Nem volt még fikciós műfajhoz közöm, a aktuális műfajokon belül azonban már majdnem mindenhez igen. Nehéz ma már ugyanazt gondolni, akarni, mint amit a pályám kezdetén. Rengeteget változott ez a világ is, másképp definiálják az igazságot, a tisztességet, a valóságot. Ezeknek a szempontoknak a mentén elég régmódi vagyok.



– **Milyen volt a gyerekkora, milyen útravalót hozott a családi házból?**

– A Balatonnál nőttem fel, de a téli, kocsolyázós Balatont szerettem jobban, amikor olyan volt Siófok, mintha mindenkit ismernék. Ott jártam iskolába, gimibe, zeneiskolába, ott tornáztam, ott kezdtem tévézni, ott indult minden. A szüleim ma is a Balatonnál élnek, kicsit olyanok, mint az ott felejtett nyaralók. Nehéz lehetett abban a városban gyereket nevelni, ahol majdnem mindenki 2-3 hónap alatt kereste meg az éves pénzét, ahol nagyon más volt az értékrend, mint nálunk. Mégis szeretem az emlékeimet.

– **Mi motiválta a pályaválasztásában?**

– 16 évesen, az ország első kereskedelmi tévéjében kezdtem dolgozni, Siófokon, nyolc órás élő műsort vezettem az első munkanapomon. Beleszerettem a szakmába, ahhoz választottam egyetemem, mellette dolgoztam majdnem az összes dél-dunántúli tévében, egyszerre 4-5 helyen. Egy ideje producer vagyok, de

SIKERES NŐ

– **Értelem, vagy érzelem vezérlő döntései túlyomó részében? Mi inspirálja leginkább?**

– Nem hiszem, hogy választani kellene, én nem tudnék. Azok a kérdések, amikben a „leeket” kell felsorolni, mindig megjessztenek. Nem tudom listákba, rangsorokba szedni az életem, és csak közhelyeket tudnék sorolni, hogy a családom, az utazásaim, az olvasmányaim, a filmek, amiket nézek... és persze, mindig ellep, amin éppen dolgozom, most például a *Cápák között* című műsor, az RTL Klubon, aminek tavalyi sikere után készítjük a következő évadot. Rengeteget tanulok a Cápáktól, a munkatársaimtól, nagyon inspiráló, hogy olyasminek a részese lehetek, amelyből a nézők is sokat tanulhatnak.

– **Voltak-e kudarcai, mit tanult ezekből?**

– Kudarccal mindig az, amit annak érzek abban az adott pillanatban. Meg az, amiből rengeteget tanulok. Persze nem lenne hosszú a lista, ha sorolnom kellene, inkább emberi kapcsolatok kudarcai, csalódások jutnak eszembe. Valószínű, azért mert jóban vagyok a kudarcaimmal, ezért nem is emlékszem rájuk.

– **Mi az, amit elengedhetetlenül fontosnak tart az életében?**

– Ez megint egy olyan kérdés, amire listát kéne írnom fejben a legfontosabb dolgokról, de nem tudok. Milyen szempontból kellene végiggondolnom? Értékrendben, érzelmekben? Nyilván nem ugyanaz a sorrend az ember különböző életszakaszaiban. Évről-évre egyre több dolog elengedhetetlenül fontos, hiszen ragaszkodó vagyok, nehezen engedek el dolgokat, legyen az ember, emlék, vagy tárgy.

– **Hová szeretne eljutni, azaz mit tekintene saját pályájá, sikerei csúcának?**

– Én azt hiszem, a saját vágyaim szerint a csúcson vagyok. Minden megvolt már, amire ezen a pályán vágytam. Most élvezem, mindennek az esszenciáját. Bár kétszer ennyi idő is kevés lenne mindenre, aminek bele kellene férnie egy napomba.

– **Kire számíthat a napi teendők „logisztikájában”? Mit gondolt a karrier, és család viszonyáról?**

– *Andrásra* mindenekelőtt, mindenben. Nem a klasszikus családmodell szerint élünk, vannak ugyan feladatok, amelyeket nagy többségében ugyanaz lát el, de nincsenek ezekre szabályok nálunk. Nem érzem úgy, hogy választanom kellene a családom és a karrierem között, de tudom, hogy nagyon szerencsés vagyok, tudom, hogy nagyon sok nőnek ez csak vágyálom. Rengeteg dolgunk van, hogy minél kevesebb nőnek legyen ez valódi dilemma. A sztereotípiák mentén a legapróbb részletekben is fényévekre vagyunk attól, hogy ez a kérdés felesleges legyen. Épp a minap egy étterem mosdóira kihelyezett figurák miatt dühöngött a tulajdonos, hogy a női és a férfimosdó mellé csak olyan pelenkázó figurát lehet kapni, ahol nő pelenkázza a gyermekét, olyan, amelyiken férfi, nem létezik.

– **Milyen elvek alapján neveli gyermekeit?**

– Nálunk az elvek azért vannak, hogy másnap már más elveink legyenek. *András* úgy fogalmaz, hogy ő következetesen következetlen apa. Én vagyok az ellensúly, de abban egyetértünk, hogy a legfontosabb, hogy boldogok legyenek.

– **Milyen egy tökéletes napja? Mikor volt ilyenben része utoljára?**

– Én nem tudom, hogy mire gondol. A tökéletes nap a szabad nap? Mert akkor régen. Elég sokat, talán túl sokat is dolgozom mostanában, két egyetemen tanítok, két gyerek anyukája vagyok, semmire nincs időm. De persze, ha úgy vesszük, így is mindegyik tökéletes. Csupa olyasmit csinállok, amiről nem mondanék le.



– **Mik a további tervei a hivatásában és a magánéletében?**

– Magánéleti terveim általában a következő napig terjednek, legfeljebb a gyerekek karate versenyeire tervezett utazásokig próbálok előre látni. A legújabb szerelem-projekt a *Liluland*, ami egy női site, *Liluland* együtt hoztuk létre, építgetjük, bővítjük, a közös „gyerekünk”, ami, ahogy növekszik, egyre több törődést igényelne. De olyasmis is vár rám, ami azért izgalmas, mert még hasonlót sosem csináltam, felkértek a Szentgyörgyi Albert Orvosi díj zsűrijébe, ami nagy megtiszteltetés.

– Szerk. –

Fotócredit: dfp.hu